

8. Naruszenie art. 39 Traktatu WE.
9. Naruszenie art. 49 Traktatu WE.
10. Naruszenie prawa w zdefiniowaniu interesu wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-173/05)

(2005/C 155/11)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez E. Traversę i J. Hottiaux, członków Służby Prawnej Komisji przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wprowadzając i utrzymując „podatek środowiskowy” od gazociągów przewidziany przez art. 6 legge regionale siciliana [sycylijska ustawa regionalna] (opublikowana w GURS Część I nr 14 z 2002 r.) Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 23, 25, 26 oraz 133 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 4 i 9 Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną podpisanej w dniu 26 kwietnia 1976 r. i zatwierdzonej przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2210/78 z dnia 26 września 1978 r. ⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 6 przedmiotowej ustawy Regione Siciliana narusza zasady sformułowane we Wspólnej Taryfie Celnej w takim zakresie, w jakim wprowadza opłatę o skutku równoważnym do cła przywozowego (do Wspólnoty) i wywozowego (do innych Państw Członkowskich,) która jest zabroniona przez Traktat oraz wyżej wskazane prawo wtórne.

Z formalnego punktu widzenia i stosownie do brzmienia artykułu będącego przedmiotem sporu, okolicznością powodującą powstanie zobowiązania podatkowego jest fakt bycia właścicielem instalacji, a podstawą opodatkowania jest wielkość przesyłu wyrażona w metrach sześciennych. Jednakże ustawodawca sycylijski sprecyzował, po pierwsze w art. 6 akapit trzeci, że okolicznością powodującą powstanie zobowiązania

podatkowego jest własność gazociągu „w którym znajduje się gaz”; po drugie, wskazano w akapicie czwartym tego artykułu, że podatnikami są właściciele tych gazociągów „którzy wykonują przynajmniej jedną z działalności (transportowanie, sprzedaż, zakup)” związanych z gazem. Komisja wnioskuje stąd, że prawdziwym celem ustawodawcy sycylijskiego jest opodatkowanie importowanego produktu (metanu), a nie infrastruktury (gazociągu) jako takiej.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału w kwestii podatków wewnętrznych takich jak te, o których mowa w art. 90 WE, podatek pobierany od środka transportu w zależności od ciężaru przewożonego towaru wchodzi w zakres zastosowania przepisów wspólnotowych dotyczących opodatkowania produktów, ponieważ opodatkowanie to odbija się nieuchronnie i natychmiast na cenie transportowanego towaru, czy to krajowego czy importowanego. Z zasady wykładni sformułowanej przez orzecznictwo, którą doskonale da się zastosować do opłat o skutku równoważnym do cła wynika, że w tym konkretnym przypadku, nawet jeżeli formalnie podatek krajowy obciąża środek transportu (gazociąg) w zależności od objętości transportowanego produktu (metan), obciąża on w rzeczywistości produkt, odbijając się nieuchronnie i bezpośrednio na jego cenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263 z dnia 27.09.1978

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie 1. Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, 2. Stichting Natuur en Milieu przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (interwenient: Bayer CropScience B.V.)

(Sprawa C-174/05)

(2005/C 155/12)

(język postępowania: niderlandzki)

W dniu 19 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie 1. Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, 2. Stichting Natuur en Milieu przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (interwenient: Bayer CropScience B.V.).

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy art. 2 in initio i pkt 3 decyzji 2003/199/WE ⁽¹⁾ obowiązuje?

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 18 marca 2003 r. dotycząca niewłączenia aldi-karbu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/WE i cofnięcia zezwoleń przyznanych na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną (Dz.U. L 76 z 22.3.2002, str. 21).

Władze irlandzkie użyły art. 5 ust. 3 dyrektywy jako podstawy prawnej do wyłączenia w drodze Order „określonych kategorii instytucji z płatności wynagrodzenia w zamian za użyczenie”. Zakres tego wyłączenia jest na tyle szeroki, że zezwala wszystkim instytucjom edukacyjnym lub akademickim dostępnym dla publiczności na publiczne użyczenie, co skutkuje tym, że wszystkie instytucje publicznego użyczenia wyłączone są od prawa użyczenia, a także zwolnione z płatności wynagrodzenia.

Komisja utrzymuje, że sytuacja ta wyraźnie przekracza zakres upoważnienia do wyłączenia zawartego w art. 5 ust. 3 dyrektywy oraz że w związku z tym Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, 27.11.1992, str. 61

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-175/05)

(2005/C 155/13)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 19 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Shottera i Woltera Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wyłączając wszystkie kategorie instytucji publicznego użyczenia w rozumieniu dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej ⁽¹⁾ Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy definiuje „użyczenie” jako ograniczone czasowo przekazanie do korzystania niesłużące[go] celom bezpośrednio lub pośrednio gospodarczym lub handlowym[.] [...] „dokonywane przez instytucje dostępne dla publiczności”. Artykuł 5 ust. 3 zezwala Państwom Członkowskim na wyłączenie „określonych kategorii przedsiębiorstw” z płatności wynagrodzenia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Juzgado de lo Social Único de Algeciras, z dnia 30 marca 2005 r., w sprawie María Cristina Guerrero Pecino przeciwko Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

(Sprawa C-177/05)

(2005/C 155/14)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 20 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Juzgado de lo Social Único de Algeciras, z dnia 30 marca 2005 r. w sprawie María Cristina Guerrero Pecino przeciwko Fondo de Garantía Salarial.

Juzgado de lo Social Único de Algeciras, zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy z punktu widzenia ogólnej zasady równości i niedyskryminacji, różnica w traktowaniu przeprowadzona w art. 33.2 Estatuto de los Trabajadores [regulaminu pracowników], wynikająca także z wykładni tegoż artykułu dokonanej przez Tribunal Supremo [Sąd Najwyższy], jest obiektywnie uzasadniona, oraz czy w związku z tym należy wykluczyć z zakresu stosowania dyrektywy 80/987/EWG ⁽¹⁾ w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu nadanym dyrektywą 2002/74/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady (z dnia 23 września 2002 r.) uznane w ugodzie sądowej odszkodowanie na rzecz pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy?